

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

XXXIIX.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

id, quod Divinae literae virtute saltem & potestate complectuntur. Eiusdem enim valoris esse, quae litera Scripturae & sensus per liquidissimas consequentias elicitus, enunciant, ex inductione plurimorum fidei articulorum & praxi Christi atque Apostolorum evidenter constat. Origenes ad locum illum; *nescitis Scripturas*, annotat: *Sufficit ad arguendum errorem Sadducæorum, quod nesciebant Mosaica legis Scripturas, ex eo, quod divinum sensum earum, (quem Scholastici revelationem virtualement vocant) non scrutabantur.* Tract. XXII. in Matth. p. 110.

XXXVI. Secundò, alii peccati labe infectos esse damnatos, sed habituali tantum, cuiusmodi Augustinus malam voluntatem vocat, non actuali censent. Sententiam horum luculenter expressit Bonaventura. Arbitrantur enim poenarum atrocitate fieri, ne in actum erumpere vitiosum peccandi desiderium possit. Secundum hos neque murmurare damnati adversus DEUM, neque blasphemare iustitiam eius valebunt, sed poenarum vinculis conficti neque explicare in sceleratos actus membra sua poterunt, neque volent etiam, ob vim cruciatuum perpetuo duraturam.

XXXVII. Tertiò: Sunt, qui ne habituale peccatum quidem in damnatis esse statuunt. Omnium clarissime, quantum mihi constat, hoc ex Sanfordo asserit Robertus Parkerus: *At peccare, iniquies, damnati possunt, etsi agere non possunt, habitu nimirum & voluntate, etsi in actum prorumpere ille habitus nequeat. Negare videtur Bonaventura, voluntatem in damnatis peccandi ullam esse.* Id quod & S. Literarum & Doctorum Ecclesiasticorum auctoritate probare annititur. Quà de re suo loco iudicabimus.

XXXIIX. Quartò: In alterum extremum præcipientes labuntur alii, qui nefanda scelera & flagitia, velut odium Dei, blasphemiam, invidiam, impatientiam, cæteraque ejus generis, damnatis non attribuunt duntaxat, sed argumentis propugnant; nihilominus tamen veri generis peccata hæc talia in damnatis esse negant. Albertus Magnus dist. L. lib. IV. art. I. probat, *damnatos homines vel animas non peccare in inferno*; Art. II. idem de dæmonibus profitetur: & tamen art. VI. rationibus disputat, *quod damnati & dæmones odiant DEUM, non quidem, quatenus DEUS absolute consideratur, sed tamen, quâ consideratur pro iustitiâ, judicante pro meritis.* Videri posset hæc

hæc eadem opinio esse cum superiore, quæ idè peccatum nullum, ne habituale quidem, in damnatis agnoscit, quia damnati non habent legem, quâ deficiente, odium & blasphemia Dei non nisi materialiter peccata erunt, ut coitus bruti parentis cum filia incestus est; nisi Parkerus damnatos, qui in patiendi non agendi loco sunt, omni actione adeo spoliaret, *ut ne cogitationem quidem ullam, hæc ejus verba sunt, concipere possint, quæ ad peccatum vergat.*

XXXIX. Quintò denique, alii peccaturos esse damnatos asseverant. Quamquam autem nonnulli opinentur, peculiariter inquirendum esse, an damnati non tantum peccent, sed in peccato quoque eoque progrediantur, ut, quod peccatorum quoddam quasi fastigium est, DEUM blasphement, ex progressu tamen disputationis nostræ apparebit, iisdem argumentis utrumque doceri, iisdemque utrumque oppugnari. Supponit autem hæc sententia, actus in damnatis vitiosos formaliter tales esse, id est, veri proprieque dicti peccati rationem habere, quod & voluntati DEI eo, in quo sunt, statum, adversum sit & iram offensamque in se DEI excitet; breviter, non alterius naturæ ab eo, quod hodie peccatum appellatur & pro tali habetur.

XL. Existimo jam, clarissimum esse, quid hic propriè quærat & quæ sint responsionum divortia? Cum verò sententiæ principales duæ sint, una ajens, altera negans, damnatos peccare, cæteræ verò ut harum quædam particulæ quasi merito reputentur, idè nunc utriusque sententiæ argumenta, veluti conflictum hostilis exercitus, in aciem producemus, ut, cui victoria adscribenda sit, sine affectu judicanti constare possit.

XLI. Pro affirmante igitur sententiâ plures militant rationes, interque eas primum haud immeritò locum occupat Sacra Scriptura, eaque veteris & novi Testamenti. Ex veteri adducitur Psalm. LXXIV. 23. quem Vulgatus Interpres ita reddidit: *Ne obliviscaris voces inimicorum tuorum: superbia eorum, qui te oderunt, ascendit semper.* Quamquam enim damnatorum hic nomen non exprimitur, includitur tamen inimici voce. Nam si inimici Dei quilibet Deum superbè oderunt, multò maximè damnati eundem odio habebunt, qui sunt in summo inimicitæ Divinæ gradu constituti. Et si superbia inimicorum Dei semper ascendit, ergo &
in